

SAŽETAK PRESUDE

PALUDA PROTIV SLOVAČKE OD 23. SVIBNJA 2017. GODINE ZAHTJEV BR. 33392/12

*Podnositelj nije imao pravo na pristup sudu radi osporavanja odluke
Državnog sudbenog vijeća o suspenziji*

ČINJENICE

Podnositelj je sudac Vrhovnog suda u Slovačkoj. U rujnu 2009. godine suspendiran je s dužnosti zbog stegovnog postupka koji je pokrenut protiv njega. Postupak je pokrenut nakon što je iznio optužbe - u kazenoj prijavi i javnim izjavama – da je predsjednik Vrhovnog suda zloupotrijebio svoje ovlasti. Odluke o njegovoj suspenziji i pokretanju stegovnog postupka donijelo je Državno sudbeno vijeće kojim je, temeljem domaćeg zakona koji je bio na snazi u to vrijeme presjedao predsjednik Vrhovnog suda.

Podnositelj je bezuspješno pokušao osporiti odluku o suspenziji pred DSV-om, upravnim sudovima i Ustavnim sudom. DSV je naveo kako nije dopuštena žalba protiv njegovih odluka, te da iste mogu preispitivati upravni sudovi.

Upravni sud je zaključio da je odluka o suspenziji podnosioca zahtjeva imala preliminarni karakter i da su na temelju mjerodavnog zakona takve odluke izuzete od sudskog preispitivanja. To je stajalište potvrdio Ustavni sud u prosincu 2011. godine.

Stegovni postupak protiv podnosioca u međuvremenu je obustavljen pravomoćnom odlukom iz rujna 2011. godine. S obzirom da je podnosiocu tijekom dvije godine suspenzije oduziman iznos od 50 % plaće, isti mu je vraćen u srpnju 2012. godine.

PRIGOVORI

Pozivajući se na članak 6. stavak 1. Konvencije (pravo na pristup sudu), podnositelj je prigovorio da mu je bio uskraćen pristup sudu radi osporavanja odluke o suspenziji s dužnosti.

ODLUKA SUDA

Sud je najprije utvrdio da su jamstva iz članka 6. stavka 1. Konvencije primjenjiva kako na glavni postupak (o stegovnoj odgovornosti) tako i na odluku o suspenziji, jer se ona ticala istih građanskih prava i obveza u smislu sudske prakse Suda. Pravo na pristup sudu odnosi se, dakle, i na osporavanje odluke o suspenziji.

Međutim, podnositelj nije imao sudsku zaštitu protiv odluke suspenziji. Isključenje sudske zaštite bilo je utemeljeno na općoj odredbi Zakona o parničnom postupku prema kojoj odluke preliminarnog karaktera ne podliježu sudskom nadzoru. Okolnost da je riječ o odluci o suspenziji suca od obavljanja njegove dužnosti nije bila odlučna pri primjeni spomenute opće odredbe. Sud je, međutim, naglasio kako se sve veća važnost daje procesnoj pravednosti u

predmetima koji uključuju razrješenja ili suspenziju sudaca. Sud je smatrao da je dvojbeno je li cilj zbog kojeg je podnositelju bio uskraćen pristup sudu bio legitiman, ali nije dao konačan odgovor na to pitanje budući da je utvrdio kako nemogućnost pristupa sudu u svakom slučaju nije ispunila test razmjernosti.

Naime, polovica članova tijela koje je donijelo odluku o podnositeljevoj suspenziji bila je izravno imenovana od strane zakonodavne i izvršne vlasti. Nadalje, tim tijelom je presjedala osoba koja je bila predmetom kaznene prijave i javnih izjava podnositelja, i to predsjednik Vrhovnog suda. Stoga njegova suspenzija nije imala institucionalna jamstva kako to zahtijeva članak 6. stavak 1. Konvencije.

Nadalje, očigledno je da postupak pred DSV-om nije imao sudbeni karakter i da u trenutku određivanja suspenzije podnositelj nije saslušan ni o samoj suspenziji niti o optužbama o stegovnoj odgovornosti. Prema tome, podnositelj nije uživao procesna jamstva sadržana u članku 6. stavku 1. Konvencije.

Podnositelj nije imao pristup sudu kako bi osporio mjeru uslijed koje dvije godine nije mogao obavljati svoju dužnost, pri čemu mu je oduzimana polovica plaće, a istodobno nije bio u mogućnosti obavljati nikakav drugi plaćeni posao. Činjenica da mu je oduzeti dio plaće u konačnici vraćen nije od utjecaja na utvrđenje da podnositelj nije imao pravo na pristup sudu kako bi osporio suspenziju.

S obzirom na te nedostatke, Sud je zaključio da podnositeljeva nemogućnost pristupa sudu kako bi osporio svoju suspenziju, nije mogla biti razmjerna niti jednom legitimnom cilju, te da je stoga bila povrijeđena sama bit njegova prava na pristup sudu, što predstavlja povredu članka 6. stavka 1. Konvencije.

PRAVIČNA NAKNADA

7.800 eura na ime neimovinske štete

Ovaj sažetak izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sažetak ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te ne obvezuje taj Sud

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava.